

2012: Ölülerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

Kemal gece karanlığında tek başına oturuyordu. Sokak lambasının ışığını perdeleyen koca çınarın gölgesindeydi. Oturduğu banka adeta çakılıp kalmıştı. Saatlerdir buradaydı. Mayıs gecesinin serinliğini hissetmiyordu bile. Dalgınca ağacı, yapraklarını, gökyüzünü, bulutları, yıldızları ve aydedeyi izliyordu. Geçmişini ve şimdiyi düşünüyordu. Geleceği düşünüyordu.

Geçmişinden gelen karanlık ve acıyı ne kadar geriye iterse itsin kaçış yoktu. Dünyada hep bir yabancı gibi hissetmişti. Ait olma hissine hiçbir yerde bir türlü yaklaşmamıştı. En yakınındakileri bile sokmamıştı iç dünyasına. Yalnız yürümüş ve tek başına karşılamıştı hayatın ona attıklarını. Yenilgileri zaferlerinden fazlaydı. Yaraları her defasında derinleşip daha çok kanıyordu.

Yorgun ve bitkin Kemal yıllar boyunca gördüklerini düşündü. Bütün o haksızlıklar, adaletsizlikler, yanlışlar, kötülükler, umursamazlıklar, hırsızlıklar.. Hepsi tekrar tekrar aklından geçti. Nefret, hainlik, şiddet, düşmanlık, ayrımcılık, istismar, aldatmaca, delilik, savaş, cinayet, fesatlık, fitne, garez...

"Oysa şimdiye yıldızlarda olmalıydık," diye derin bir tutkuyla fısıldadı Kemal. Hala yeryüzüne çakılıp kalmış olmak, bu cefakar dünyanın canına okuyarak onun bütün kaynaklarını bir intihar gibi hoyratça çarçur etmek ne büyük bir günahı. İnsan bu nimetin farkında değildi, insan kördü.

Dünya üzerinde insanın kendine uyguladığı şiddetin ve kötülüğün bir sonu yoktu. Kemal aklının içinde danseden imgeler, sesler ve duygularla birlikte çalkalanıp duruyordu. İçinde bir fırtına kopuyordu. Sesin söylediği şeyleri hem anlıyor hem de anlayamıyordu.

Bir bakıma her şey çok ortadaydı ve dilinin ucundaydı ama öte yandan her şey çok karmaşık ve anlaşılmazdı. Kemal'in aklı bilinmeyenlerle boğuşurken sadece tek bir bilgi sımsıkı ve bütün inancıyla sarıldı: Büyük bir şey geliyordu.

Orada oturup acıyla kıvrılırken, cevaplar ve çözüm ararken aklının içindeki ses yine fısıldadı.

"Acısız olmaz ... Hazırlan." diye konuşmuştu Sesler.

Hazırlan sözcüğü öylesine söylenmemişti. Aslında sesin söylediği hiç bir şey öylesine söylenmiyordu. Her bir harf ve hece, her bir ses ve hatta sessizlik bile imgeler ve seslerle, duygularla doluydu. Seslerin fısıldadığı çok yoğun bir mesaj fırtınasıydı.

O gece çok uzun ve karanlık bir gece oldu. Kemal parkta sabahladı. Üzerinde sabah ayazının kalıntılarıyla kendine gelirken yarı sarhoş ve zamanın içinde kayıp gibiydi. Ay batıyordu. Yanında bir sokak köpeği ve bir kedi oturuyordu. Kedi, köpeğin sıcak koynuna sığınmıştı. Kardeşçe oturuyordular. Banka bir karga konmuştu. Karga bir bekçi gibi Kemal'in etrafında hopyaya sıçraya gezinip sanki bir melek gibi onu koruyordu. Ağaçta bir baykuş onu izliyordu ve **"puhu puhu"** diye arada bir ötüyordu...

Kemal ayağa kalktı ve yavaş adımlarla evine doğru yürümeye başladı.

Sabah güneşinin ışıklarıyla beraber içindeki sesin ona söylediklerini şimdi biraz daha iyi anlayabiliyordu. Sofu. Sofu şu anda kilit idi. Sofu'yu bulmalıydı. Sofu çok önemliydi. Neden bilmiyordu ama bu çok tartışmasız bir gerçektir. Aklında bu düşünce parlıyor ve yükseliyor, ona ne yapması gerektiğini söylüyordu. Düşünce ve imgeler, sesler ona yol gösteriyordu.

"İstanbul. Seni İstanbul'da bulacağım Sofu. Hazırlanmalıyız. Geliyor, Sofu. Büyük Fırtına geliyor. Dünya bir daha asla eskisi gibi olmayacak," diyerek cebinden

2012: Ölülerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

anahtarını çıkardı, evinin dış kapısını açtı Kemal.

Kemal ailesine sadece İstanbul'da yeni bir iş bulduğunu ve oraya gideceğini söyledi. Babası ve annesi buna sevindiler. Başta biraz garip bulsalar da, Kemal'in garipliklerine zaten alışık olduklarından, bu aniden çıkan yeni iş ve yeni şehir mevzusunu çok fazla kurcalamadılar.

Hal böyle olunca, aile işi aradan çıkınca, geriye sadece iş meselesi kalmıştı. İstifa ve diğer mevzu.. Eda.

İşten istifa konusu hiç sorun değildi. Müdür Yardımcısı olan "beyaz"; Faruk işin evrak kısmını kılıfına uyduracaktı. Faruk ve Savaş burada Kemal'in en yakın arkadaşlarıydı ve ikisi için de bu ayrılık kararını duymak büyük şok olmuştu. Açıkçası çok duygusal anlar yaşanmıştı. Erkeklik hormonu çok gelmiş koca çocuklar olan üçlü birbirine çok sıkı bağlıydı.

"A... ko..., Baykuş. Şimdi gitmenin sırası mıydı? Bir daha ne zaman görüşcez kimbilir," diye homurdandı Savaş. Savaş ile Kemal'in kavga dövüşü bitmeyen dostlukları çok sıkıydı.

"Ölmüyoruz abisi. Şehir değiştiriyoruz. Hem oyunda görüşürüz artık. Benim hunter DPSim olmadan o yeni zindanı bitiremezsiniz zaten. Sizi yüzüstü bırakmam."

"Sokt..mun hunteri. DPSini si..m. Özlicez lan seni," diye üzgünce konuştu Faruk. "Nerden çıktı bu iş be olm. Ne güzel tıngır mıngır gidiyoduk işte. Hem zaten 2012'ye ne kaldı. Zaten kıyamet kopcak. Takılsaydık o zamana kadar böyle yumuşak yumuşak..."

"Gençler ben de sizi seviyorum ama gitmem lazım. Zamanı gelince size daha etraflıca her şeyi anlatırım."

Eski arkadaşlardı bunlar. Okulu bırak, mahalleden çocukluk arkadaşlardılar. Aralarındaki bağ çok güçlü ve çok derindi. Çocukluk arkadaşlarından zamanla kopmak zorunda kalırdın. Ve yeni edindiğin yetişkinlik arkadaşlarının çoğu ile ise yakın bir arkadaşlık ve güven ilişkisi, sadakat bağı kurmak çok çok zordu. Aralarındaki bağı kıymetli yapan biraz da buydu. Beraber ne günler görmüş, neler yaşamıştı. Anılar çok güçlüydü. Hem neşe ve kahkaha hem de acı ve üzüntü vardı ortak geçmişlerinde.

Koca koca adamlar bebekler gibi somurtarak kucaklaştılar. Ayrılık koyuyordu doğrusu. Kemal en son böyle ne zaman üzüldüğünü hatırladı. Yıllar önceydi. Daha 5 yaşında bir veletken yine taşınmaları gerektiğinde arkadaşları için ağlamıştı. Hem de ne içli içli ağlamıştı.

Kemal'in sonraki durağı 3. kattı. Beyazların katı. Burada muhabbet ettiği bir iki arkadaşları vardı ve onlarla kısaca vedalaştı. Gözleri bir yandan da Eda'yı arıyordu. Eda ortalarda görünmüyordu. Kemal koridora doğru yürüdü. Biraz da diğer bölümlere bakayım diye düşünüyordu.

Eda ile koridorun ortasında karşılaştılar. Siyah dalgalı saçları omuzlarından aşağı şelale gibi dökülüyordu. Siyah, çok şık bir tekparça elbise giyiyordu. Kısa eteği ve uzun topuklu ayakkabıları dikkat çekiciydi. Üst kısımda çok dar olan elbisenin açık 3 düğmesinden görünen dekolte göz alıcıydı. Buğday rengi teni ışıltıyordu. Gözleri yine bir bakışta buz dağlarını eritiyordu. Genç kadın acelesi var gibi hızlı hızlı ofise doğru yürüyordu. Kemal'i tam karşısında görünce birden yavaşladı. Yürüyüşü normal hıza geçti ama bakışları genç adamdan kaçtı.

Kemal durdu ve Eda'yı bekledi. Bir kaç adım sonra Eda da yanındaydı ve Kemal ile yüzyüzeydi. Genç kadın durmuş ve genç adamla göz göze gelmişti. Yüz ifadesi çok ketumdu. Kemal sessizce inledi. Eda ona hiç şans tanımıyordu.

Kemal onu gördüğünde ne söyleyeceğini defalarca tekrar etmiş ve defalarca yazmıştı aklında... Ama şimdi Eda karşısındayken her şey birden bire tepetaklak olmuştu. Kelebek

2012: Ölümlerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

sürüsü kalkışa geçmişti. Kalbi küt küt atıyordu. Nefesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Terlemeye ve üşümeye başlamıştı. Aklındaki bütün sözler uçup giderken yerine yeni sözler geliyordu ve onları çaresizce düzenlemeye, ağzından çıkarmaya çalışıyordu.

Sonunda Kemal teslim oldu. Bıraktı ağzından olduğu gibi çıksın. Yorulmuştu Kemal. Her şey bu kadar zor ve belirsiz olmak zorunda mıydı? Hayat niye bu kadar sert ve acımasızdı? Bir şeylerin olmasını neden bu kadar zorlaştırıyorduk? Hayat zaten zordu, bir de biz insanlar bunu diğerlerine neden bu kadar zorlaştırıyorduk?

Bıraktı sözcükleri. Azad etti kalbini, verdi dudaklarını kalbine. Acemice, kırık dökük sözcüklerle, saflık ve içtenlikle; yeni yürümeye çalışan bir çocuk gibi düşe kalka çıktı sözcükler dudaklarından. Öyle saftı ve el değmemişti hisleri.

“Eda... Bazı şeyler oldu... İşten ayrılıyorum. Benim gitmem gerek. Seni görmeden gidemedim... Şimdiye kadar.. sana bakışlarımdan bir şeyler anlamadıysan, şimdi gözlerime bak. Anla.”

Kemal durdu. Derin bir nefes aldı. Bir çocuk gibi kırılmanlaştı. Hayatının dönemeçlerinden birindeydi.

“Gitmeden önce... Benimle bir çay içer misin, Eda? Sadece bir çay?”

Bir süre sadece gözgöze sessizce durdular orada. Sözün bitip gözlerin konuştuğu noktadaydılar.

Kemal içinde uçuşan kelebekler ve fırtınalarla, sarsılan ruhuyla orada dikildi. Kalbi çılgın gibi güm güm atıyordu, nefesi derin ve güçlüydü. Sessizlik her geçen saniye daha da büyüyor ve korkunçlaşıyordu. Sessizlik canavarlaşıyordu.

“Bana bir şey söyleyecek misin Eda?” Kemal'in bir işarete ihtiyacı vardı.

2012: Ölümlerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

Biraz cesarete ihtiyacı vardı. Eda'nın da biraz ilgi duyduğuna dair bir işarete ihtiyacı vardı. O zaman zorluklar çok daha kolay olacaktı. Belki bir yol açılacaktı.

Ya da bir yol kapanacaktı, hayır bile kabul ettiği bir cevaptı. Duymaya ihtiyacı vardı. Burada duymalıydı.

Eda sessizdi. Genç kadının yüz ifadesinden bir şey okumak çok zordu. Gözleri berrak ve ifadesi durgundu. Gözlerinde çok çalışılmış bir sakinlik vardı. Eda sessizdi. Kemal genç kadının içindeki duygusal karmaşayı ve dışarıya karşı bu kadar sıkı biçimde kontrol edilmesini görüyordu. Eda'nın içinde kendi sırları ve acıları vardı. Herkesin lanetleri vardı ve Eda'nın lanetleri de onu sımsıkı tutuyordu. Kemal bir dokunabilseydi onun yüreğine...

Her insan bir evrendi. Keşke Eda'yı keşfedebilme şansı olsaydı. Ama genç kadın buna izin vermiyordu. Zaman buna izin vermiyordu. Belki de kader bile buna izin vermiyordu.. İmkansızlıklar dört bir yanı kuşatmıştı.

Kader, düşüncesi Kemal'in aklında ağırlaştıkça ağırlaştı. Kaldırılmayacak, taşınamayacak kadar ağırlaştı bu düşünce. Kemal'in omuzları bu ağırlık karşısında çöktü. Kırık ve yaralı kalbiyle geriye bir adım attı. Kılıcını bu imkansız kalenin kapısı önüne sapladı ve son nefesiyle son duasını söylemeye koyuldu. Kanının son damlasına kadar çarpışmıştı, daha fazlası elinden gelmiyordu.

Dudaklarından "Elveda Eda," diyerek bir veda cümlesi söylemeyi istedi. Eda'yı ve Eda'yı seven Kemal'i oraya gömmeyi istedi. Ama içindeki Ses birden yönetimi ele almış gibi kuvvetle; dudaklarından çıkan kelimelere yeniden şekil verdi.

"Tekrar görüşene dek, hoşça kal."

Kemal arkasını döndü ve yürüdü. Kemal giderken kalbi hala Eda'daydı. Kalbi geri gelmemek üzere Eda'da kalmıştı.

2012: Ölümlerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

Bardaki buluşmaya ilk gelen Murat idi. Kemal'in eski sıra arkadaşıydı Murat. Okulda seneler boyunca hep aynı sırayı paylaşmıştı. 100 yıldızlı bir otelde güvenlik şefi olarak görev yapıyordu Murat. O da Kemal gibi uçuk bir tipti ve çizgi romanlar, bilgisayar oyunları, fantastik romanlar konusunda kendini kaybedenlerdendi.

Murat bir de silah hastasıydı. Uzaktan da değil hani. Bir koleksiyoncuymuş. Üstelik bazı koleksiyon parçaları da pek yasal sayılmazdı, o derece hastasıydı hani. Kemal onun bu aralar hafiften göbük yaptığını düşündü. Masa başı sorumlulukları artınca ve hareket azalınca bu normal diye kabullendi.

İkinci gelen Mehmet Ali idi. Mehmet Ali, söz konusu Türkiye normları olduğunda, daha ilk bakışta sıradışıydı. Kúpeleri, dövmelele ve giyinişle ile Mali tam bir Amerikalı film yıldızı gibi duruyordu. Mali bir siyahtı. Siyah derken zenci yani. Evet, bildiğiniz zenci ve Türk. Ataları Osmanlı sarayında kölelik yapmış ve haremağallığı görevinde de bulunmuş bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıydı Mehmet Ali. Yakışıklı ve çekici, çok zeki ve iyi eğitimliydi. Sosyal yanı gülüşü gibi ışıldıyordu.

Mehmet Ali bu arkadaş gurubunun en sevilen ve en nefret edilen üyesiydi. Çocukluğunun ilk yıllarında Mali ten rengi nedeniyle biraz zorluk yaşamış olsa da ergenlik ve sonra da üniversite döneminde zorluklar yerini nimetlere bırakmıştı. Mali kızlar arasında aşırı derecede popülerdi ve bu diğer arkadaşları için çok sinir bozucuydu.

Kemal, daha kapıdan içeriye adım atar atmaz bardaki hatunların yarısının ona doğru döndüğünü ve Mali'yi bakışlarıyla soyduğunu görebiliyordu. Bardaki hatunların diğer yarısı bunu yapmıyordu çünkü onlar henüz Mali'yi görmemişti.

Öyle işte.

"Kemo! Murti! Adamlarım benim!" diye içten bir gülümsemeyle konuştu Mali. İkisile de sımsıkı tokalaştı.

2012: Ölülerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

“Mali olm bırak bu Bronxlu zenci aksanıyla konuşmaları. Edirne'den daha Avrupa'ya geçmediğini ikimiz de biliyoruz. Kime hava atıyon? Kızlar zaten bir göz kırpmayı bekliyor kucağına atlamak için.”

“Kalbimi kırıyorsun Kemalim. Sırf senin bu savını çürütmek için iki ay önce Fransaya gittim.”

“Nasıldı lan?” diye sordu Murat. *Kızlar nasıldı hacı* demek istiyordu Murat. Murat'ın hayata bakışında kızlar, felsefesinin ve bütün eylemlerinin en temel odağıydı. Önce kızlardı Murat için.

“Fransa'da bir sürü siyah var. Bahse girerim işleri pek de öyle umduğu gibi gitmemiştir,” diyerek güldü Kemal. Mehmet Ali de gülerek cevap verdi.

“Ben de aynen senin gibi düşünüyordum. Ulan orda rahat ederim, zaten bu memleketin hatunları tonla zenci görüyor diyodum. Abi inanmazsın, İstanbul'a gelene kadar ne Heidiler, ne Naomiler, Ne Evalar peşimden ayrılmadı. Her gece otele başka hatunla çıkmaktan utanmaya başladım. Resepsiyonist bayandı, ayıp oluyor gibi hissettim hep.”

“Olm kolayı var. Türk misafirperverliğini ona da gösterseydin, üstelik seninki zenci ve damarlı,” diye gevrek gevrek gülerek araya girdi Murat.

Kemal “Ayıboluyo...” diye gülerek kınadı Murat'ı. “Seviye ulan, seviyeyi koruyun,” der gibiydi. Tamam eski dost ve çocukluk arkadaşı olarak konuşmaları süratle ergenlik muhabbeti dozuna inmeye çok müsaitti. Ama topluma açık bir yerde konuşmanın da bir adabı vardı, yan masadaki 6 hatunun yarısı bu konuşmayı dinlemek için kulaklarını on dört açmıştı.

“Ben de öyle yaptım Mırtık. Son iki gecemi Michelle'e ayırdım,” diyerek

2012: Ölümlerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

güldü Mali. Murat da tebrikler eden bir omuz sıvazlamayla kahkayı bastı.

"Michelle?" diye sordu gülen Kemal.

"Resepsiyonist abla. 26 Yaşında. Sarışın, mavi gözlü, atletik, mizah duygusu gelişmiş ve çok ateşli. Bir de iç çamaşırı giymeyi pek sevmiyor."

"Haa, evet. Şimdi oldu." dedi Murat gülerek.

Bu esnada garson kız geldi. Genç bir hanımdı. Kumral bir ahuydu. Minyon ve çok güleç bir genç hanımdı. Buradaki garsonların giydiği beyaz gömlek ve bordo etekli kılık içinde de kesinlikle çok çarpıcı duruyordu. Kemal bu ablayı ilk kez görüyordu. Diğer kızları az çok tanıyordu. Murat ve Mali buranın müdavimleriydi ve genelde Kemal ile buluşma mekanları burasıydı.

"Ah, Tatlı Buse. Bana ve Murat'a her zamankinden. Sen ne içiyorsun Kemal?

"Portakal suyu lütfen. Buzsuz ama soğuk. Teşekkür ederim."

"Ah, hala yeşilaycı. İçkiye başlatamayacağız seni galiba. İçki yok, sigara yok, kızlar yok..."

"İçkinin tadını sevmiyorum biliyorsun. İçeceğim şey tatlı olmalı. Hamallık yapmayı sevmiyorum. Diğerlerine gelince, sigara..." diyordu Kemal. Murat bir sigara yakmıştı ve dumanını haince Kemal'e doğru üflüyordu. Kemal suratını buruşturdu. Murat güldü. İkinci nefesini Kemal'den uzağa üflerken sigarayı dumanı Kemal'e gelmeyecek şekilde diğer eline aldı. Murat severdi arkadaşlarını, arkadaşları için yapmayacağı şey yoktu. Yoktu.

2012: Ölümlerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

"Sigara kokusuna çocukluğumdan beri dayanamıyorum."

"Murat o sigara yüzünden ceza kesilirse..." diyerek konuştu ve ucunu boş bıraktı Mali.

"Sana söylemeyi unuttum. Bu bölgeye yeni atanan Emniyet Müdürü bizim köylü. Dün kahvesini içmeye gittim. Çok hoşsohbet. Otele yemeğe davet ettim. Yanımızda iki çok hoş hanım da olacağı konusunda kendisine söz verdim."

"Rüşvetçi adi bir pisliksiniz Murat Bey. Sizinle muhabbeti kesmeliyim," dedi Mali.

"Geçen hafta az daha ehliyetini alıyolardı. Kim kurtardı lan seni, pis zenci?

"Peki, bazen kuraldışı vurmak gerekiyor diyelim," diyerek teslim oldu Mali. Birlikte güldüler.

"Eee, Kemo. Anlat bakalım hayat nasıl gidiyo?" diye sordu Murat.

"Gitmiyor."

"Nasıl yani? Sizin firmadaki abla meselesi ne oldu? Eda'ydı değil mi adı?" diye araya girdi Mehmet Ali.

"O konu, sorunlu," diyerek sustu Kemal.

2012: Ölülerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

"Sana bir kız bulalım." diye kurtarıcı bir üslupla araya daldı Murat.

"Abisi, afedersiniz s...cek hatun aramıyorum. Onu aramaya kalksam bizim de çevremizde bağlantıları olan tanıdıklarımız var. Üstelik kalitesini 5 yıldızdan tek yıldız kadar parana göre ayarlarsın."

"Parayla demiyoz lan sibop, şen arkadaşlardan bir çevrem var, tanıştıırım. Beraber bi yerlere filan gideriz... Biraz eğleniriz. Parayla bişi diil," diye çıkıştı Murat.

"Hee lan. Ne parası. O iş için para vermem," dedi Mali

"Ben veririm, eğer verdiğim paraya değecekse," dedi Murat.

"Abisi o iş para vermek bana çok ters. Birilerinin zor durumundan faydalanmak gibi geliyor bana," diye konuştu Mali.

"Yok öyle bir şey. Üniversite mezunu olup ek iş ya da eğlence için bu işi yapanlar bile var. Düşmüşler kadar kendi isteğiyle bu yola girenler de var, atgözlüklülük etmeyin lan," dedi Murat.

"Bana ters," dedi Mali.

"Bana da," diye konuştu Kemal. "Eski bir şarkı vardı, belki hatırlarsınız. Mutaf söylüyordu. 'Sevmeden hayır, insanım ben' diyordu şarkı. Sevmeden hayır. Kalbimde bir şey duymadan bir hanıma sırf et açlığı ile el sürmek düşüncesi o hanımdan faydalanmak gibi geliyor. Bunu doğru bulmuyorum."

"Ya hanım bunu dert etmiyorsa ve o da halinden memnunsu. Onun da istediği

2012: Ölümlerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

buysa? Karşılıklı OK varsa nolcak, Kemal? Ya kimseyi kandırmıyorsak, her şey dürüstçeyse?"

Tam bu anda içkiler geldi. Murat ve Mali votka tonik ve tekila içerken Kemal'e portakal suyu gelmişti.

İçkiler içilirken konu hafiften dağıldı. Mevzu Kemal'in niye İstanbul'a geldiğine geldi. Kemal yuvarlak laflarla bir iş görüşmesi için geldiğini ve birkaç gün izin aldığını söyledi. Ayaküstü bir yalan uydurdu ama yalanının anlaşıldığının farkındaydı. Murat "çok da yedik, neyse yakında kokusu çıkar" diyen gözlerle bakıyordu. Mali nasıl olsa ortaya çıkacak diyen bir gülümsemeyle "tamam" diyordu.

"Eda?" diye sordu Mali yine. Arkadaşının duruşunun bu nedenle parçalı bulutlu olduğunu düşünüyordu.

"Bilmiyorum Memo. Bazen gözlerinde bir ışık görüyorum ve umutla doluyorum. Tam karşısına çıkma cesaretini topluyorum... Derken birden ışık gidiyor, karanlık ve soğuk geliyor, her yeri buzlar kaplıyor. Mesafe imkansızlaşıyor. Hem.."

"Hem ben zenciyim o beyaz, diyeceksin," diye araya öfkeyle girdi Murat.

"Aynen öyle."

"Bu mesele değil Kemal. Pek çok kız arkadaşım oldu. Çoğu gerçekten paraya o dediğin kadar önem vermiyordu." dedi Mali.

"Mali, yavrucuğum, eğri oturup doğru konuşalım. Samanlık seyran olur dönemi bitti. Hiçbirimiz kör değiliz. Ne olduğunu biliyoruz. Benim gözlemim; kızlar güvenlik ve rahatlık arıyor. Paralı koca arıyor. Bu onlar için aşktan, sevgiden daha önemli. Onları da suçlamak için söylemiyorum. İki gönül bir olunca samanlık seyran olmuyor. Dünya çok

2012: Ölümlerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

maddiyatçı bir yer oldu. Bırakın romantik masalları; Gerçek hayat öyle değil. Senin tuzun kuru, senin de Murat. Size bakan abla zaten baktığı adamların ne olduğunu görüyor. Falanca otelin Güvenlik Şefi; Film yıldızları, sanatçılar, işadamlarıyla aynı karede çıkan bir abi. Diğeri falanca otomobil fabrikasının parlak ve yükselen mühendisi. Siz zaten kızlar için potansiyel avsınız olm."

"Abartma be," dedi Murat. Rahatsız olmuştu. Salak değildi ve Murat da ciddi bir ilişki yaşayamamasının nedenlerini az çok biliyor ama hep bilmezden geliyor; Salağı oynuyordu.

"Hee be yavv, o kadar da değil," diye savuşturmaya çalıştı Mali de. Ama Mali kendisini bile inandıramadı. O da farkındaydı. Düzen bozdu. Kızların çoğu ona kabuğundaki ışıltı için yaklaşıyordu, Mali'nin kalbini kaç merak etmişti? Kaçı onun yüreğine dokunabilmişti? Onun bir yüreği olduğunu düşünmüş müydüler acaba? Gerçek Mali'yi bütün o renk ve ışıltıların ardında kaç kişi görmüştü? Belki sadece bir tanesi... Bir isim. Dört harfli o isim, hafızasındaki bütün hatun isimlerinden çok daha kutsal ve ağırdı Mehmet Ali için.

"Dünya çok g..t," diye homurdandı somurtan Murat.

"Dünya değil, düzen g..t," diye düzeltti Mehmet Ali.

"Aşk imkansız," diye bir diğerk şarkıdan alıntı yaptı Kemal.

İmkansız aşkları hatırladılar. Hep birden gülümsediler. Beraber aşk acısı çekip geceyarılarına kadar birbirlerini teselli ettikleri lise yıllarına gittiler.

"Yılanlara içiyorum!" diyerek coşkuyla, tutkuyla kadeh kaldırdı Mehmet Ali. O da bir başka şarkıdan alıntı yapıyordu.

2012: Ölümlerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

Murat da aynen coşkuyla, efkarla kadeh kaldırdı. Ne diziydi be. Ne sıcaktı. Nasıl da hasta olup izlemiştiler. Sonra çok şeyiyle dalga geçseler de, izlerken bile dalga geçseler de o dizinin hastasıydılar.

"Yılanın Hayat Hikayesine!" diyerek güldü ve arkadaşlarıyla kadeh tokuşturdu Kemal.

Üç kadeh havada defalarca tokuştu. Hüzün ve kahkaha kolkola girip kardeş oldu.

"Hadi kalkalım. Seni bir yere götüreceğim Kemal. Yeni keşfettik burayı. Aslan sayesinde. Aslan'ın yeni evinin komşusunu dinlemeye gidiyoruz. Adam bir üçlünün üyesi. Eski musikiden eserler çalıyorlar. Bir dinle uçmazsan şerefsizim. Uçacaksın," demişti Mali ve hepberaber kalkmıştılar.

Kalkıp gittikleri yer Eski İstanbul meyhanelerinden kalan son meyhaneydi belki de. Tarihi bir yerdi. Geniş, loş ışıklı balıkçı meyhanesinin salaş salonu toplumun her kesiminden ve her gelir gurubundan, her sosyal katmandan insanla doluydu. Boş masa yoktu. Barba'nın Yeri hafta içinde yarı yarıya dolsa da, özellikle şu son haftalarda sahne alan Üçlünün etkisiyle, cuma akşamları hep hınca hınç dolu oluyordu.

Kemal arkadaşlarının rezerve ettiği masaya oturdu ve sırf ortama uymak adına önüne bir rakı bardağı çekti. Ama ağzına bile sürmedi. Salatadan ve mezelerden biraz atıştırdı. Sahne gibi yükseltilmiş kısımdaki bir masada biraz içip arada atıştıran ve çokca sohbet edip şakalaşan üç müzik üstadını arada bir gözlüyordu. Dostluklarının ve muhabbetlerinin ışıltısı güneş gibi aydınlatıyordu meyhaneyi.

Zaman ilerlerken bir noktaya geldiler ve masadaki üstadlar sandalyelerini biraz geri çekmeye ve beraberce meşk etmek için hazırlanmaya başladılar. Mekanın sahibi bu esnada gür ve kibar sesiyle meyhaneye seslendi.

"Değerli müdavimlerimiz, ilk kez gelenler, arada uğrayanlar. Hepiniz; Güzel insanlar. Hoşgeldiniz. Şimdi burada, bu gece bize Türk Musikisinden bir ziyafet sunacak

2012: Ölülerin İntikamı (2)

Levent Ölçer tarafından yazıldı.

Pazar, 25 Eylül 2011 20:38 - Son Güncelleme Pazar, 25 Eylül 2011 21:14

üç kıymetli dostumu bir kez daha tanıtmayı diliyorum. Kanuni Arif Bey, namı diğer Çakır," Arif Bey adı söylenince mütevazı biçimde gülümseyerek elini kalbine koymuş ve meyhaneye göz gezdirerek selam vermişti. "Tamburi Cemal Bey, namı diğer Muhtar," derken aynı şekilde Cemal Bey de herkesi selamlıyordu,"ve Neyzen Eyüp Bey, namı diğer Sofu." Sofu da aynen diğer iki arkadaşı gibi selamlıyordu meyhanedekileri.

3. bölüm birkaç gün içinde geliyor. Yarım Kalmayacak.